

kolem Frídina domu, ať už vezla smetanu, nebo ne.

S babičkou se Sára cítila nejvíc sama sebou. Vůně smažených brambor nějakým způsobem dokázala zažehnat těžký den ve škole, nepříjemné pocity, že je příliš vysoká, příliš hlučná i to, že se jí při psaní motají písmenka. Zatímco babička vařila, usadila svou vnučku k psacímu stroji a vyprávěla jí příběhy ze staré země nebo přednesla básničku, třeba tu svou oblíbenou o grošováném poníkovi, a Sára vše vyťukávala na klávesách. Vnučka psala a babička mluvila a přitom krájela tlusté bílé brambory na tenoučké plátky a házela je na pánev s rozpáleným olejem. Říkávala těm křupavým kouskům „koňské podkovy“. Ta zlatá kolečka jí totiž připomínala tvar poníkových stop na vídeňském sněhu.

Mívala jsem vám kdysi koně
- nohy z kukuřičných klasů
hřívu hustou místo vlasů -
Grošák se jmenoval.

Oči já měla jenom pro něj
Jen sedlo zahlíd,
už radostně ržál.

Já pěkně si ho osedlala,
do městečka s ním odcválala,
on s větrem o závod se hnál.
V poli kukuřičných klasů
hřívu hustou místo vlasů
mu ten vítr pocuchal.

A jak tak fičel, foukal, dul a vál
tudy, tamhle, sem a tam,
s grošákem smýkal do všech stran.
Koho z vás by kdy napadlo,
že rázem bez uzdy a bez sedla
budem hrát kolemjdoucím divadlo!